

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku R. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2014 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawcy R. B. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 3 marca 2014 r. w sprawie przeciwko ZUS Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, wobec niespełnienia przez wnioskodawcę przesłanek określonych w art. 12 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). W ocenie Sądu, z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych poczynionych także na podstawie dowodów z opinii biegłych lekarzy chirurga ortopedy i neurologa, wnioskodawca nie jest nawet częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 czerwca 2013 r., a tym samym nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 12 ust. 1 i 3, art. 13 ust. 1 oraz art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS polegające na uznaniu, że „przy ocenie niezdolności do pracy nie może być uwzględnione stanowisko lekarza z zakresu medycyny pracy stwierdzające o niedopuszczeniu do jakiejkolwiek pracy, a także na przyjęciu, że schorzenie skarżącego nie powoduje nadal częściowej niezdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, w sytuacji gdy w stanie jego zdrowia nie nastąpiła żadna poprawa (...)”. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał także na naruszenie przepisów postępowania – art. 285 § 2 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 i art. 391 k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest

oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

W ocenianej sprawie stan taki nie występuje. W okolicznościach sprawy, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi na podstawie opinii biegłych ustaleniami Sądu pierwszej instancji, co do stanu zdrowia wnioskodawcy oraz możliwości dalszej jego pracy zgodnie z kwalifikacjami. Wnioski zespołów biegłych powołanych przez Sąd pierwszej instancji były zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, wskazując, że nie jest on obecnie osobą niezdolną do pracy, a zatem nie spełnił przesłanek określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, generalnie uznając, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 64/10, niepublikowany, czy wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 125/08 - niepublikowany, w którym przyjęto, że upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.